

[Diderichsen.]

bragt til ende; så står skolebilledet klarere, og man kan gå videre med disse pædagogisk-psykologiske fag.

Ministeren føjede hertil et nyt synspunkt, nemlig muligheden for at skifte seminarium — et synspunkt, som jeg i hvert tilfælde hidtil ikke har været opmærksom på. Det kan naturligvis tillægges en vis betydning, men det kan dog ikke være afgørende.

Min spørgsmål er: er det virkelig noget at opnå? Det er i hvert fald noget ganske formalistisk. Når man henser til, at der ikke findes nogen tilsvarende bestemmelser for grunduddannelsen i formning og i sang, musik og gymnastik osv., så disse fag åbenbart udmærket godt kan fortsætte eller først begynde i andet afsnit af seminarieuddannelsen — og altså samtidig opfylde plads i den pædagogisk-psykologiske afdeling — så måtte man da ærlig talt med lige så stor ret kunne indrømme kristendomskundskaben et par timer videregående efter det første år. Man må dog nok sige, at for at tilegne sig kundskaber i kristendom kræves der vel lige så stor modenhed, som faget formning f. eks. forudsætter.

Jeg vil slutte dette mit første indlæg med at bede det høje ting underkaste dette lovforslag en saglig behandling. Jeg gentager, at det ikke er fremsat som et indlæg i den bredere diskussion om kirke og offentlig skole eller om kirke og stat eller endog om kristendommen og dens forhold til andre livsanskuelser osv. Lovforslaget følger et ganske konkret, begrænset og beskedent mål, nemlig at genindsætte faget på den plads, som både det faglige udvalg, seminariekommissionen og ministeren oprindeligt havde tiltænkt det, og dermed give det en virkelig ligestilling, så vidt det er muligt inden for rammerne af den almindelige seminarieordning, og mulighed for en tidssvarende undervisning netop i kundskab om kristendommen. Og jeg spørger: er det virkelig for meget forlangt?

Kaj Rasmussen: Socialdemokratiet kan ikke se det rigtige i at medvirke ved gennemførelsen af det foreliggende forslag om ændringer i loven om uddannelse af lærere til folkeskolen, en lov, vi i sidste folketingsår gennemførte efter et meget grundigt

og i alle henseender meget sagligt udvalgsarbejde.

Kommissionsnedsættelsen med det sigte og perspektiv, undervisningsministeren for et øjeblik siden har givet udtryk for, kan jeg tilsige støtte og anbefale. Men det kan nok undre en smule, at hr. Diderichsen, i hvert fald i fremsættelsen, ligesom bestrider, at kristendomskundskaben efter den vedtagne læreruddannelselovs form og indhold har fået den saglige og forsvarlige behandling, emnets alvor forudsætter. Hvis ikke hr. Diderichsen havde denne opfattelse, ville han vel ikke i fremsættelsen sige, at det strider ikke mod tingets værdighed at rette en lovbestemmelse, som ved nærmere eftertanke erkendes at være sagligt uforsvarlig.

Selv om det naturligvis ikke var det mest diskuterede spørgsmål langs ad vejen i forbindelse med læreruddannelsen, kan jeg til underretning for hr. Diderichsen med sandhed sige, at der fra alle sider var stor interesse for spørgsmålet. Problemet om kristendomskundskaben fik en både omhyggelig og omfattende drøftelse, og slutresultatet blev da også, at læreruddannelsesudvalget i fuld enighed fandt frem til netop de synspunkter, som står at læse meget klart i udvalgets betænkning. Og siden vi vedtog loven, har socialdemokratiets talsmænd, når den nye læreruddannelse var på tale, understreget — endog meget stærkt — det vigtige og betydningsfulde i, at der i læreruddannelsesudvalget var enstemmighed netop på dette lidt omfattelige område, tør jeg nok sige.

Det vil vel også være nyttigt ved denne lejlighed ganske kort at klarlægge, hvori enigheden omkring dette spørgsmål består. Det er jo helt givet, at uddannelsen af de lærerstudierende i faget kristendomskundskab må sidestilles med uddannelsen i de øvrige fag, og derfor er det helt oplagt, at undervisningen på seminarierne må være kundskabsmeddelende og ikke forkyndende. Når arbejdet med faget foregår på et sådant grundlag, er der ikke anledning til, at der gives de studerende adgang til efter anmodning at blive fritaget for at deltage i just denne undervisning. Der var imidlertid også blandt folketingets partier enighed om, at adgangen for folkeskolens lærere til at blive